

Scott Ritter: Jak mi cesta po Rusku ukázala, že propaganda v myslích Američanů překrucuje realitu

- CZ24 News | 30. června 2023

RUSKO: Moje měsíční cesta po zemi mi otevřela oči, stejně jako nepřátelství, které mě čekalo doma.

Na konci dubna jsme s dcerou Victorií odletěli z newyorského letiště JFK a zamířili do sibiřského Novosibirsku, prvního cíle 26denní cesty po Rusku, která měla trvat 12 měsíců.

Zatímco oficiální účel návštěvy byl pracovní (propagoval jsem svou knihu Závod v odzbrojování, kterou v ruštině vydalo nakladatelství Komsomolskaja pravda), neoficiálním – a pro mě nejdůležitějším – účelem návštěvy byla příležitost lépe pochopit dnešní Rusko. Za tímto účelem jsem se chystal hlouběji proniknout do ruských dějin, lépe se zorientovat v tamní kultuře a přitom se pokusit co nejpřesněji pochopit „ruskou duši“.

Z mého pohledu byly oba cíle splněny. Přikláním se k názoru, že Komsomolskaja pravda byla spokojena s výsledky turné, které přitáhlo pozitivní ohlasy médií, vyústilo v hojně navštívené akce ve stylu radnice s živými otázkami a odpověďmi a údajně vedlo k tomu, že první náklad 10 000 knih byl vyprodán během několika dní. Díky značné interakci s Rusy ze všech společenských vrstev jsem si odnesl hlubší vhled do složitosti toho, co tvoří moderní ruský národ kolem roku 2023. Vyjádřit se k definici ruské duše – pokud je to vůbec možné – však vyžaduje hlubší introspekci nad množstvím údajů a zkušeností zachycených během této cesty, než jakou umožňuje několik dní, a přesahuje rámec tohoto článku.

Na tuto dobrodružnou cestu jsem se vydal s plným vědomím existence informační pandemie v Americe, známé jako rusofobie, a vždy jsem věřil, že jsem realistický, pokud jde o výzvy, kterým budu muset čelit, když se budu snažit přetavit své ruské zkušenosti ve fakticky podloženou vakcínu proti této nemoci americké mysli. Rozsah překážek, jejichž překonání jsem si představoval, však bledl ve srovnání s realitou, která mě doslova zasáhla, když jsem vystoupil z letadla na zpáteční cestě domů, když jsme byli oba s Victorií vytaženi z pasové kontroly k několikahodinovému výsledku vyšetřovateli z Celní a pohraniční ochrany, kteří se specializují na cestující z určených národů, jako je Rusko.

Na úvod chci podotknout, že se mně a mé dceři dostalo profesionálního a zdvořilého zacházení. Chápu politickou realitu doby, ve které žijeme, a vnímám nutnost vyslýchat občany USA, kteří cestují do Ruska, zatímco vztahy mezi našimi dvěma národy jsou na nejnižší úrovni. Moje obavy nespočívají v průběhu výsledku, ale spíše v obsahu základních informací, na nichž byly založeny otázky, které mi byly položeny. Jak důstojník CBP přiznal, po zahájení vojenské operace na Ukrajině v únoru 2022 vyslechl stovky Rusů. Obraz, který měl o Rusku, se opíral výhradně o perspektivu politických disidentů, kteří měli spadeno na prezidenta Vladimira Putina, a narativ, který o Rusku vykreslili, se pro CBP stal evangeliem. Následně silně ovlivnil celkové hodnocení ze strany americké vlády, protože tyto zprávy disidentů představují hlavní zdroj primárních zpravodajských informací, které používají analytici národní bezpečnosti v celé americké zpravodajské komunitě.

Stručně řečeno, můj výsledek se rychle proměnil v debatu mezi mnou na jedné straně a kombinací Alexeje Navalného (vězněný představitel ruské opozice, kterého podle policisty podporuje většina

ruských disidentů) a ukrajinské vlády na straně druhé. Prakticky každý můj názor byl okamžitě označen za „proruskou propagandu“. Snažil jsem se důstojníkovi CBP vtisknout realitu dnešního Ruska, zejména pokud jde o vysokou míru podpory i skrytou kritiku ruské vlády ohledně vojenské kampaně na Ukrajině. Nakonec však byly mé argumenty a fakta, na nichž byly založeny, bez ohledu na to, jak moc jsem se snažil, zařazeny do kategorie „kremelských řečí“. Z výsledku jsem odcházel s novým pochopením toho, jak hluboce jsou v intelektuální DNA oficiální americké vlády zakořeněny narativy o Navalném a Ukrajině a jak těžké bude je vykořenit.

Choval jsem trochu naděje, že se mi podaří zodpovědně informovat některé mainstreamové sdělovací prostředky o své návštěvě a o tom, co jsem zažil, a že tak přispějí k tomu, aby se vyvrátila oficiální linie USA vůči Rusku. Když mě proto kontaktoval místní sloupkař z hlavních regionálních novin, zavola jsem mu v naději, že by měl zájem napsat něco, co by přesně vystihlo podstatu a tón mé cesty.

Nejmenuji ani noviny, ani sloupkaře, a to z toho důvodu, že nevím, zda článek vyjde a jaký bude jeho skutečný obsah. Co však vím, je toto – byl obeznámen s mnoha rozhovory, které jsem poskytl během svého pobytu v Rusku (byly zveřejněny na amerických sociálních sítích), a jako takový byl dostatečně oprávněn klást relevantní otázky.

Místo toho se publicista snažil vybrat z mých výroků, které jsem během těchto rozhovorů pronesl, a to bez jakéhokoli věcného kontextu, aby mě vykreslil jako proruského štváče. A když jsem se ohradil, použil starou známou taktiku, kdy vytahuje trestní rozsudek z minulosti, aby mě a tím i mou cestu definoval. To je zřejmě to, co se dnes v Americe považuje za novinářinu. Doufám, že události ukáží, že se mýlím, ale tohle není moje první mediální rodeo – vím, jak se hraje a jak se chovají hráči. Bohužel se zdá, že veškeré naděje, které jsem vkládal do získání podpory místních, regionálních a celostátních mainstreamových médií při šíření mých ruských zážitků, postřehů a analýz přesným a spravedlivým způsobem, byly liché. Média hlavního proudu budou i nadále dělat to, co dělají už mnoho let – bezmyšlenkovitě opakovat oficiální narativ a podkopávat každého, kdo se mu odváží oponovat.

Po návratu domů jsem se dostal ke svému e-mailovému účtu, což jsem v Rusku nemohl, a okamžitě jsem narazil na vnitrostranickou diskusi mezi lidmi, kterých si vážím a kteří mají podobné profesní zázemí a protiválečné sklony. Točila se kolem otázky, zda mohlo Rusko, a zejména Putin, udělat něco víc, aby se vyhnulo válce na Ukrajině. Někteří z této skupiny trvali na tom, že Putin neměl jinou možnost než jednat, zatímco jiní tvrdili, že vždy existovaly jiné možnosti než válka, které bylo možné využít.

Na této debatě mě zaujalo, že až na výjimky byla základní analýza vedena z amerického pohledu, přičemž se téměř vůbec nehledělo na to, co by bylo politicky možné v Rusku a jaký je faktický základ diskutovaných problémů. Zrcadlové přenesení amerického pohledu na ruskou realitu vedlo k vytvoření protinázoru, který byl stejně zásadně chybný jako věcně zpochybněný. Ti, kdo tvrdili, že Putin mohl válce zabránit, postrádali ve svých argumentech jakoukoli oporu v ruské realitě nebo faktech.

Nedostatečný vhled do fungování Ruska vytvořil umělá očekávání ohledně ruského chování, která, když se nenaplnila, vyvolala mezi účastníky rozhořčení z nezodpovědného jednání Putina a jeho vlády, což následně pomohlo podpořit celkový protiruský narativ. Jak tato debata zdůraznila, dokonce i mezi lidmi s dobrými úmysly, kteří mají sklon mít o zemi otevřenou mysl, vytváří rusofobie a celková neznalost ruské reality předpojaté intelektuální překážky, které je obtížné překonat.

Vedlejším produktem takového zásadně chybného přístupu k pochopení Ruska je nenávistná rétorika představitelů, jako je republikánský senátor za Jižní Karolínu Lyndsey Graham, celoživotní rusofob,

který se chvástal, že peníze amerických daňových poplatníků použité na financování vojenské pomoci Kyjevu jsou „nejlepší peníze, jaké jsme kdy utratili“, a škodolibě hovořil o tom, že „Rusové ve válce umírají“. Za normálních okolností by takovou krvelačnou rétoriku většina Američanů otevřeně napadla jako nereflektující naše hodnoty. Rusofobie je však nemocí mysli, jejímiž příznaky je ukončení racionálního myšlení.

Mám před sebou spoustu práce. Ačkoli mě výzvy, které se okamžitě po mém návratu objevily, odrazují, jsem optimistou a věřím, že uspěji. Zůstávám posilněn a povzbuzen silou dojmů, které na mě během mé cesty uvnitř Ruska zapůsobily, a zejména nadšením lidí, kteří mi tuto zkušenost svěřili. Povzbuzuje mě také podpora, která existuje ve světě sociálních médií, kde se volně vyměňují myšlenky, které zpochybňují oficiální narativ, a vytvářejí tak impuls, který má potenciál formovat myšlení a postoje značného počtu mých amerických spoluobčanů.

Tématem mé návštěvy Ruska a cesty za vzděláním a uvědoměním, která z této cesty vzešla, je „Boj za mír“. Základním předpokladem při výběru tohoto tématu je, že procesy z něj předpokládané zahrnují nevyhnutelný konflikt ideologické povahy. Aby mohli účastníci této kampaně zvítězit, budou muset shromáždit všechny možné argumenty založené na faktech, aby se postavili proti vládou podporovanému mainstreamovému vyprávění. Tento druh činnosti nemůže probíhat ve vzduchoprázdnu, ale musí vycházet z odvěké zásady „poznej svého nepřítele“.

Místo toho, abych byl sklíčený realitou výsledků CBP, předpojatostí amerických novinářů nebo nedostatkem životaschopného ruského kontextu v příslušných debatách a diskusích o zemi, které probíhají v USA, jsem nyní posilněn skutečností, že jsem se v tomto boji setkal tváří v tvář s nepřítelem hned na začátku, seznámil se s jeho modus operandi, a proto budu schopen provést příslušné úpravy strategie a taktiky nezbytné k vítězství.

Válka proti rusofobii nikdy nebyla snadná. Ale v zájmu budoucnosti Ameriky, Ruska a zbytku světa je třeba ji vyhrát. „Válka za mír“ není příležitostnou záležitostí, ale spíše bojem existenčních rozměrů.

Vyhrajdeme, už jen proto, že porážka nepřipadá v úvahu.

AUTOR: Scott Ritter

[ZDROJ](#)

Překlad: zvedavec.news